

PARAULES de vida

SEBASTIÀ
TALTAVULL ANGLADA,
Bisbe de Mallorca

Jubileu 2025 Paciència, esperança, perdó i peregrinació

Seguint amb la preparació del Jubileu 2025 i a pocs mesos del seu començament, va bé que aquest temps d'estiu ja hi puguem aprofundir, encara que d'entrada sigui en uns aspectes concrets que ens poden ajudar. A l'edició passada, introduïem un element que va molt unit a l'esperança, la **paciència**. Estam acostumats a voler-ho tot de forma immediata, en un món on la pressa s'ha convertit en una constant. Ja no hi ha temps per a trobar-se, fins i tot en les famílies es fa difícil reunir-se i conversar amb tranquil·litat. La **paciència** -diu el document papal- ha estat relegada per la pressa, ocasionant un greu dany a les persones. De fet, ocupen el seu lloc la *intolerància*, el *nerviosisme* i a vegades la *violència gratuïta*, que provoquen *insatisfacció* i *tancament*. Ens hem de proposar superar tots aquests inconvenients que ens lleven felicitat i goig de viure.

Més encara, actualment, a l'era de l'*internet*, on l'espai i el temps són substituïts per l'«aquí» i l'«ara», la paciència resulta estranya. Mirem com ho exposa quan diu que «si encara fóssim capaços de contemplar la creació amb admiració, comprendríem com és d'essencial la paciència. Esperar l'alternar-se de les estacions amb els seus fruits; observar la vida dels animals i els cicles del seu desenvolupament; tenir els ulls senzills de sant Francesc que, en el seu *Càntic de les criatures*, escrit fa 800 anys, veia la creació com una gran família i anomenava el sol "germà" i la lluna "germana". Redescobrir la paciència fa molt de bé a un mateix i als altres. Sant Pau recorre sovint a la **paciència** per subratllar la importància de la *perseverança* i de la *confiança* en allò que Déu ens ha promès, però sobretot el testimoni que Déu és pacient amb

nosaltres perquè és "el Déu de la constància i del *consol*"» (Rm 15,5).

Esperar confiadament i ser pacient ens fa veure clarament que la vida cristiana és un camí que també necessita moments forts per a **alimentar i enrobustir l'esperança**, companya insubstituïble que permet entreveure la meta: l'**encontre amb el Senyor Jesús**. Amb aquestes paraules, la butlla de convocatòria del Jubileu 2025 introdueix el tema central del **perdó** i de la **peregrinació**, aspectes claus per a entendre el sentit del Jubileu. El papa Francesc explica que «*màgrada pensar que justament va ser un itinerari de gràcia, animat per l'espiritualitat popular, el que va precedir la convocatòria del primer Jubileu de l'any 1300. De fet, no podem oblidar les distintes formes per mitjà de les quals la gràcia del perdó ha estat vessada amb abundància sobre el sant Poble feel de Déu*».

En relació amb la **peregrinació**, diu que «*no és casual que la peregrinació expressi un element fonamental de tot esdeveniment jubilar. Posar-se en camí es un gest típic dels qui cerquen el sentit de la vida. La peregrinació a peu afavoreix molt el redescobrimt del valor del silenci, de l'esforç i d'allò que és essencial. També el proper any els pelegrins de l'esperança recorreran camins antics i moderns per a viure intensament l'experiència jubilar [...]. Transitar d'un país a un altre, com si se superessin fronteres, passar d'una ciutat a l'altra en la contemplació de la creació i de les obres d'art permetran atresorar experiències i cultures diferents, per a conservar dins d'un mateix la bellesa que, harmonitzada per la pregària, condueix a agrair a Déu les meravelles que Ell realitza*». Serà un temps d'escoltar la crida a la **conversió** i viure el goig del **perdó**.

Paraules
de vida

SEBASTIÀ
TALTAVULL ANGLADA,
Bisbe de Mallorca

Jubileo 2025 Paciencia, esperanza, perdón y peregrinación

Palabras
de vida

Si siguiendo con la preparación del Jubileo 2025 y a pocos meses de su inicio, va bien que en este tiempo de verano ya podamos profundizar en él, aunque de entrada sea en unos aspectos concretos que pueden ayudarnos. En la edición pasada, introducíamos un elemento que va muy unido a la esperanza, la **paciencia**. Estamos acostumbrados a quererlo todo de forma inmediata, en un mundo donde la prisa se ha convertido en una constante. Ya no hay tiempo para encontrarse, incluso en las familias se hace difícil reunirse y conversar con tranquilidad. La **paciencia** -dice el documento papal- ha sido relegada por la prisa, ocasionando un grave daño a las personas. De hecho, ocupan su lugar la *intolerancia*, el *nerviosismo* y a veces la *violencia gratuita*, que provocan *insatisfacción* y *reclusión*. Debemos proponernos superar todos estos inconvenientes que nos quitan felicidad y gozo de vivir.

Más aún, actualmente, en la era del *internet*, donde el espacio y el tiempo son sustituidos por el «aquí» y el «ahora», la paciencia resulta extraña. Veamos cómo lo expone cuando dice que «si aun fuésemos capaces de contemplar la creación con asombro, comprenderíamos cuán esencial es la paciencia. Aguardar el alternarse de las estaciones con sus frutos; observar la vida de los animales y los ciclos de su desarrollo; tener los ojos sencillos de san Francisco que, en su *Cántico de las criaturas*, escrito hace 800 años, veía la creación como una gran familia y llamaba al sol “hermano” y a la luna “hermana”. Redescubrir la paciencia hace mucho bien a uno mismo y a los demás. San Pablo recurre frecuentemente a la **paciencia** para subrayar la importancia de la *perseverancia* y de la *confianza* en aquello que Dios nos ha prometido, pero sobre todo testimonio que Dios es paciente con nosotros, porque es “**el Dios de la constancia y del consuelo**” (Rm 15,5)».

Esperar confiadamente y ser paciente nos hace ver claramente que la vida cristiana es un camino que también necesita momentos fuertes para **alimentar y robustecer la esperanza**, compañera insustituible que permite entrever la meta: el **encuentro con el Señor Jesús**. Con estas palabras, la bula de convocatoria del Jubileo 2025 introduce el tema central del **perdón** y de la **peregrinación**, aspectos claves para entender el sentido del Jubileo. El papa Francisco explica que «*me agrada pensar que fue justamente un itinerario de gracia, animado por la espiritualidad popular, el que precedió la convocación del primer Jubileo en el año 1300. De hecho, no podemos olvidar las distintas formas por medio de las cuales la gracia del perdón ha sido derramada con abundancia sobre el santo Pueblo fiel de Dios*».

En relación a la **peregrinación**, dice que «*no es casual que la peregrinación exprese un elemento fundamental de todo acontecimiento jubilar. Ponerse en camino es un gesto típico de quienes buscan el sentido de la vida. La peregrinación a pie favorece mucho el redescubrimiento del valor del silencio, del esfuerzo, de lo esencial. También el año próximo los peregrinos de esperanza recorrerán caminos antiguos y modernos para vivir intensamente la experiencia jubilar [...]. Transitar de un país a otro, como si se superaran las fronteras, pasar de una ciudad a la otra en la contemplación de la creación y de las obras de arte permitirá atesorar experiencias y culturas diferentes, para conservar dentro de sí la belleza que, armonizada por la oración, conduce a agradecer a Dios por las maravillas que Él realiza*». Será un tiempo de escuchar la llamada a la **conversión** y vivir el gozo del **perdón**.

SANTORAL de la setmana

Dilluns, 26.

Sant Juníper Serra,
sant Melquisedec. Missa: 2Te 1,
1-5. 11b-12; Sal 95, 1-2a. 2b-3. 4-5;
Mt 23, 13-22.

Dimarts, 27.

Santa Mònica,
sant Cesari d'Arles, sant David
Lewis. Missa: 2Te 2, 1-3a. 14-17;
Sal 95, 10. 11-12. 13; Mt 23, 23-26.

Dimecres, 28.

Sant Agustí d'Hipona,
sant Hermes, santa Joaquina de
Vedruna, santa Florentina. Missa:
2Te 3, 6-10. 16-18; Sal 127, 1-2.
4-5; Mt 23, 27-32

Dijous, 29.

Martiri de sant Joan Baptista,
santa Sabina, santa Basil·la. Missa: 1C
1, 1-9; Sal 144, 2-3. 4-5. 6-7; Mc 6, 17-
29.

Divendres, 30.

Divendres de la setmana XXI.
Sants Fèlix i Adaucte, sant Pammaqui.
Beata Maria dels Àngels Ginard. Mis-
sa: 1C 1, 17-25; Sal 32, 1-2. 4-5. 10-11;
Mt 25, 1-13.

Dissabte, 31.

Santa Teresa de Jesús Jornet (Ma-
llorca),
sant Josep d'Arimatea, sant Arístides,
sant Ramon Nonat. Missa: 1C 1, 26-
31; Sal 32, 12-13. 18-19. 20-21; Mt 25,
14-30.

Diumenge, 1.

Diumenge XXII de durant l'any i set-
mana II del saltiri. Jornada de pre-
gària per la Cura de la Creació.
Sant Josuè, sant Gil, sant Terencià.
Missa: Dt 4, 1-2. 6-8; Sal 14, 1a. 2-3a.
3bc-4ab. 5; Jm 1, 17-18. 21b-22. 27;
Mc 7, 1-8a. 14-15. 21-23.

Tens informació per a publicar en el
Full Dominical?

Escriu-nos a:
mcs@bisbatdemallorca.org

Centenari de la Parròquia de l'Horta a Sóller

El passat dissabte 13 de juliol, en el marc de la celebració dels 100 anys de començament de l'edifici de l'església de la Mare de Déu de la Victòria de l'Horta, el bisbe Mons. Sebastià Taltavull hi va presidir l'eucaristia d'acció de gràcies per, més enllà d'aquest fet, reconèixer totes les persones que han vinculat, en un moment o altre, la seva història personal amb aquesta església, històries que mostren el pas de la vida de la gent d'aquest nucli de Sóller. La missa va ser concelebrada pel rector de Sóller, Mn. Eugeni Rodríguez, Mn. Obinna Nicodemus Okoye i Mn. Ruperto

Luna. Prèviament a la celebració religiosa, es va inaugurar una exposició de fotografies i la festa va acabar amb un sopar al pati i l'actuació del grup Aires Sollerics. Entre les activitats organitzades per la Comunitat de Cristians de la Vall de Sóller amb motiu del centenari, el dia 6 va tenir lloc una conferència a càrrec d'Antoni Quetglas i Paquita Riera amb el títol "La història de l'Horta entorn de la seva església" i a continuació un concert dels violinistes, que també són veïns d'aquest lloc, Barry Sargent i Mayumi Sargent, "Combate de violines".

Celebracions de la festivitat del Carme. Els nuclis costaners de distints municipis de Mallorca van celebrar al voltant del 16 de juliol les festes del Carme, patrona dels mariners i pescadors. Les celebracions, que comencen amb el trasllat en processó de la imatge de la Mare de Déu del Carme al respectiu port, continuen amb la celebració de l'Eucaristia i les processons marítimes de les barques engalanades, una de les quals porta la imatge de la Mare de Déu del Carme en honor de qui es fa una ofrena floral.

Port d'Andratx

Portocolom

Porto Cristo

La presència de la Mare de Déu de Lluc a Mallorca (XIV) Orient

Jordi Llabrés i Sans

Mallorca és com un colossal presbiteri encobeït sota la volta del cel. Al bell mig, s'hi erigeix un gran altar, que és el puig de Randa. I al Nord, la immensa serralada s'alça com si fos un encimbellat retaule, de pedra esmolada. Al santuari de Lluc, en el centre, l'imaginem com la fornícula policroma des d'on la Mare intercedeix per tots els seus fills, o el cambril on hi accedeixen aquests, per reverenciar-la. En aquest sentit el venerable poeta mossèn Miquel Costa i Llobera encerta amb la seva convidada: *Germans, en santa companya / pugem a la Casa d'Or.*

Llavors, els peregrins corpresos, queden amarats de devoció i cerquen no desmarcar-se d'aquella presència maternal de la seva Moreneta. I es procuren estampes i mides, la invoquen cantant els seus goigs, la fan present a les seves llars, l'honoren amb la pregària i l'entronitzen en els temples de les seves parròquies. Entre els mesos de març i agost de 2021, intentàrem donar una primera visió de l'afany secular dels mallorquins per sentir la proximitat de la Mare de Déu de Lluc. Aleshores presentàrem fins a 13 llocs de la nostra geografia que s'han procurat una reproducció de la Santa Figura. Ara, reprenem novament la recerca d'aquesta presència arreu de l'illa, amb la certesa que són ben vigents els versos: *Verge de Lluc coronada / damunt Mallorca regnau!*

Just baixant l'escalonada d'aquell "cambril" que hem imaginat, sense abandonar els termes de Tramuntana, fem una primera aturada d'aquesta nova ruta, al joliu poblet d'Orient. Dins la seva església parroquial dedicada al màrtir Sant Jordi, hi trobem una reproducció de la Mare de Déu de Lluc. Segons mossèn Jaume Capó i Villalonga, la figura fou beneïda el diumenge de l'Àngel de 1950. És una talla de l'escultor Francesc Salvà, del Pont d'Inca, i fou costejada per la senyora Maria Batle, de la possessió de Son Bernadàs Vell. Llavors quedà instituïda la seva particular festa, el diumenge posterior al de Pasqua Florida. També queda en el record dels vells *orientals* el mode en què solemnitzaven el final del Mes de Maria arremolinant-se entorn de la pròpia Moreneta, brufant-la de flors i aromes d'alegria. Quan fou entronitzada aquesta imatge, just feia un any que la Verge de Lluc havia visitat tots els indrets de Mallorca, deixant inesborrables records durant les aturades d'aquella magna ruta. A Orient hi va romandre els dies 13 i 14 de març de 1949, envoltada d'entusiastes mostres de fervor.

Lectura del llibre de Josuè

24, 1-2a. 15-17. 18b

En aquells dies Josuè reuní a Siquem totes les tribus d'Israel, i cridà els ancians d'Israel, els seus caps, els seus jutges i els seus magistrats. Es presentaren tots davant Déu, i Josuè digué a tot el poble: «Si no us sembla bé tenir el Senyor per Déu, escolliu avui quins déus voleu adorar: els que adoraven els vostres pares quan vivien a la regió occidental de l'Euftrat, o els déus dels amorreus, en el país dels quals viviu. Però jo i la meua família hem decidit adorar el Senyor.» El poble respongué: «Mai de la vida abandonarem el Senyor per adorar altres déus. El Senyor, el nostre Déu, és el qui ens va fer pujar amb els nostres pares de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge; ell obrà davant els nostres ulls aquells grans senyals i ens guardà pertot arreu on anàvem, enmig de totes les nacions que havíem de travessar. També nosaltres, estam decidits a adorar el Senyor, que és el nostre Déu.»

Salm responsorial (salm 33)

Tastau i veureu com és de bo el Senyor.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

5, 21-32

Germans, sotmeteu-vos els uns als altres per reverència a Crist. Que les esposes se sotmetin als seus marits, com tots ens sotmetem al Senyor, perquè el marit és cap de la seva esposa, igual que Crist és cap i salvador de l'Església, que és com el seu cos. Per tant, així com l'Església se sotmet al Crist, les esposes s'han de sotmetre en tot als marits. I vosaltres, marits, estimau les vostres esposes, tal com Crist estima l'Església. L'estima tant, que s'ha entregat a la mort per ella, per santificar-la: l'ha rentada amb el bany de l'aigua acompanyat de la paraula, i així ha pogut cridar a la seva presència una Església gloriosa, sense taques, ni rües, ni res de semblant, tota santa i immaculada. Igualment els marits han d'estimar l'esposa com el seu propi cos. El qui estima la seva esposa, és com si s'estimàs ell mateix. No hi ha hagut ningú mai que no estimàs el seu propi cos. Tothom l'alimenta i el vesteix. També Crist es porta així amb la seva Església, perquè som membres del seu cos. Per dir-ho amb paraules de l'Esriptura: «Per això l'home deixa son pare i sa mare per unir-se a la seva esposa, i des d'aquell moment, ells dos formen una sola família.» És un misteri molt gran: ho dic de Crist i de l'Església.

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

6, 60-69

En aquell temps molts que fins aleshores havien seguit Jesús digueren: «Aquest llenguatge és molt difícil! ¿Qui és capaç d'entendre'l?» Jesús coneixia interiorment que els seus seguidors murmuraven d'això, i els digué: «¿Vos escandalitza això que us he dit? ¿Què direu si veis que el Fill de l'home puja on era abans? L'Esperit és el qui dóna la vida. La carn no serveix de res. Les paraules que jo us he dit són Esperit i són vida. Però entre vosaltres n'hi ha alguns que no creuen.» Des del principi Jesús sabia qui eren els qui creien i el qui l'havia de traïr. Després afegí: «Per això us he dit abans que ningú pot venir a mi si el Pare no li concedeix aquest do.» Després d'aquell moment, molts dels qui l'havien seguit fins aleshores l'abandonaren i ja no anaven més amb ell. Jesús demanà als dotze: «¿Vosaltres també em voleu deixar?» Simó Pere li respongué: «Senyor, ¿a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna, i nosaltres hem cregut i sabem que sou el Sant de Déu.»

Lectura del libro de Josué

24, 1-2a. 15-17. 18b

En aquellos días Josué reunió todas las tribus de Israel en Siquén y llamó a los ancianos, a los jefes, a los jueces, a los magistrados para que se presentasen ante Dios. Josué dijo a todo el pueblo: -Si no os parece bien servir al Señor, escoged a quién servir: a los dioses a quienes sirvieron vuestros antepasados al este del Eufrates o a los dioses de los amorreos, en cuyo país habitáis. Yo y mi casa serviremos al Señor. El pueblo respondió: -¡Lejos de nosotros abandonar al Señor para servir a dioses extranjeros! El Señor es nuestro Dios; él nos sacó a nosotros y a nuestros padres de Egipto, de la esclavitud; él hizo a nuestra vista grandes signos, nos protegió en el camino que recorrimos y entre los pueblos por donde cruzamos. Nosotros serviremos al Señor, porque él es nuestro Dios.

Salmo responsorial (salmo 33)

Gustad y ved qué bueno es el Señor.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios

5, 21-32

Hermanos: Sed sumisos unos a otros con respeto cristiano. Las mujeres, que se sometan a sus maridos como al Señor; porque el marido es cabeza de la mujer, así como Cristo es cabeza de la Iglesia; él, que es el salvador del cuerpo. Pues como la Iglesia se somete a Cristo, así también las mujeres a sus maridos en todo. Maridos, amad a vuestras mujeres como Cristo amó a su Iglesia: Él se entregó a sí mismo por ella, para consagrarla, purificándola con el baño del agua y la palabra, y para colocarla ante sí gloriosa, la Iglesia sin mancha ni arruga ni nada semejante, sino santa e inmaculada. Así deben también los maridos amar a sus mujeres, como cuerpos suyos que son. Amar a su mujer es amarse a sí mismo. Pues nadie jamás ha odiado su propia carne, sino que le da alimento y calor, como Cristo hace con la Iglesia, porque somos miembros de su cuerpo. «Por eso abandonará el hombre a su padre y a su madre, y se unirá a su mujer y serán los dos una sola carne.» Es éste un gran misterio: y yo lo refiero a Cristo y a la Iglesia.

Lectura del santo Evangelio según san Juan

6, 60-69

En aquel tiempo, muchos discípulos de Jesús, al oírlo, dijeron: -Este modo de hablar es inaceptable, ¿quién puede hacerle caso? Adivinando Jesús que sus discípulos lo criticaban, les dijo: -¿Esto os hace vacilar?, ¿y si viérais al Hijo del Hombre subir a donde estaba antes? El espíritu es quien da vida; la carne no sirve de nada. Las palabras que os he dicho son espíritu y son vida. Y con todo, algunos de vosotros no creen. Pues Jesús sabía desde el principio quiénes no creían y quién lo iba a entregar. Y dijo: -Por eso os he dicho que nadie puede venir a mí, si el Padre no se lo concede. Desde entonces muchos discípulos suyos se echaron atrás y no volvieron a ir con él. Entonces Jesús les dijo a los Doce: -¿También vosotros queréis marcharos? Simón Pedro le contestó: -Señor, ¿a quién vamos a acudir? Tú tienes palabras de vida eterna; nosotros creemos. Y sabemos que tú eres el Santo consagrado por Dios.